Kendimizle Yüzleşme Vakti

Gün içinde nelere ne kadar zaman ayırdığınızı hiç düşündünüz mü?

Sabah uyanır uyanmaz gündelik telaşlar başlar. Televizyon, radyo, internet açılır, haberler takip edilir, işe gidilir ya da evin günlük işleriyle ilgilenilir. Trafik, alışveriş, faturalar, ev işleri, ailevi meseleler gibi gün boyu zihnimizi meşgul eden ve ilgilenilmesi gereken pek çok konu vardır. İnsan bütün bunları yakından izler ve hiçbirini aksatmamak için çabalar. Dünyaya ait işlerini büyük bir dikkatle ve titizlikle yürütür.

Peki, bütün bu koşuşturmacanın arasında Allah'ı ne kadar düşünür? Gün içinde kaç kez O'nu anar, O'na yönelir? Üstelik yalnızca bir darlığa düştüğünde, bir sıkıntı yaşadığında veya bir dilekte bulunduğunda değil, Allah'ı tutkuyla sevdiği ve O'na derin bir sadakatle bağlandığı için ne kadar O'nu hatırlar? O'nun sonsuz varlığını, ihsan ettiği sayısız nimeti ve yaratılışındaki kusursuz sanatını ne ölçüde fark eder ve üzerinde tefekkür eder?

İşte insanın kendisine sorması gereken en önemli soru budur. İman eden her insan kendiyle hesaplaşmalı, üstelik bunu her gün yapmalıdır. Çünkü insanın dünyadaki gerçek varoluş gayesi Allah'ı tanımak, O'nu sevmek, O'na yönelmektir. Dünya hayatının telaşlarıyla ilgilenirken kendisini yaratan Rabbini unutuyorsa, bu onun en büyük gafletidir. Allah Kuran'da şöyle buyurur: "Allah'ı zikretmek elbette en büyük ibadettir." (Ankebut Suresi, 45)

Gerçekten de Allah'ı anmaktan daha üstün bir çaba yoktur. İnsan, dünya hayatında ne kadar büyük başarılar elde ederse etsin, bütün bunlar Allah'ın rızasını kazanmasına vesile olmadığı sürece ahirette kendisine bir fayda sağlamayacaktır. Kim Allah'ı derinden sever, O'na yönelir ve dünyevi meşgalelerle cazip görünen dünya nimetleri arasında O'nu hatırından çıkarmazsa, Allah o kimseden razı olur ve rahmetini ihsan eder.

İnsanın hayatındaki her şeyin bir sonu vardır. Bugün önemli görünen işler, uğruna zaman harcanan meseleler, sahip olunan imkanlar ve kazanılan başarılar gelip geçicidir; insan bunların

hepsini bir gün geride bırakacaktır. Fakat Allah'a olan bağlılığı, imanı ve güzel davranışları, onun asıl hayatına taşıyacağı yegane değerlerdir. Nitekim Allah dünya hayatının geçiciliğini şöyle bildirir:

"Bu dünya hayatı yalnızca bir oyun ve bir oyalanmadan başkası değildir. Ahiret yurdu ise, işte asıl hayat odur. Bir bilselerdi." (Ankebut Suresi, 64)

Allah, iman edenleri dünya hayatının meşguliyetleri konusunda şöyle uyarır:

"Ey iman edenler, mallarınız ve çocuklarınız sizi Allah'ı zikretmekten alıkoymasın. Kim bunu yaparsa, artık onlar hüsrana uğrayanların ta kendileridir." (Münafikun Suresi, 9)

Bu ayet, insanın hayatındaki öncelikleri ne kadar dikkatli belirlemesi gerektiğini gösterir. İş, aile, kazanç ve gündelik sorumluluklar elbette hayatın içindedir. Ancak bunların hiçbiri insanı Allah'ı anmaktan uzaklaştıracak bir konuma gelmemelidir. Unutulmamalıdır ki bu dünya ve üzerindeki her şey gelip geçicidir; baki ve asıl olan yalnızca Allah'tır.

Bu dünyanın kısa ve geçici olduğu gerçeğini kavramak için biraz derinleşmek ve yakın geçmişe bakmak yeterlidir. Bundan yüz yıl önceki evleri, binaları, sokakları ve şehirleri hayal edin. O mekanlarda insanlar yaşadı, çalıştı, çocuklar büyüttü, geleceğe dair planlar yaptı. Onların da kendilerince önemli meseleleri, yetişmesi gereken işleri, telaşları ve beklentileri vardı. Ve hepsi vakti dolduğunda bu dünyadan göçüp gittiler.

Olimpiyatları kazanmış sporcular öldü. Dünyanın en zengin insanları öldü. Krallar, kraliçeler, devlet başkanları, tanınmış sanatçılar, toplumların hayranlık duyduğu insanlar... Hepsi bir gün hayatlarını tamamladı ve bu dünyadan ayrıldı. Sahip oldukları servet, makam, şöhret, başarı ve dünya hayatında kendileri için önemli olan hiçbir şey onları bu dünyada tutamadı. Allah bu gerçeği Kuran'da çok açık bir şekilde bildirir:

"Her nefis ölümü tadacaktır. Sonra bize döndürüleceksiniz." (Ankebut Suresi, 57)

Aynı şekilde bugün hayatta olan insanlar da, kaderlerinde belirlenmiş vakitte bu dünyadan ayrılacaktır. Bu, uzak bir ihtimal veya yalnızca başkalarının başına gelen bir hadise değil, her insanın eksiksiz tecrübe edeceği kesin bir sondur. Üstelik insan ölümün ne zaman geleceğini de bilmez. Allah şöyle buyurur:

"Hiç kimse yarın ne kazanacağını bilmez. Hiç kimse hangi yerde öleceğini de bilmez. Şüphesiz Allah bilendir, haberdardır." (Lokman Suresi, 34)

Öyleyse iman eden insan, henüz hayatını sürdürüyorken kendisine dürüstçe bakmalıdır. Gündelik hayatında karşılaştığı herhangi bir meselesi aksadığında hemen telaşlanırken, Allah'ı anmayı ihmal etmesi durumunda aynı hassasiyeti gösteriyor mu? Allah'ın rızasına uygun yaşamaya niyet ediyor, örneğin olaylar karşısında tevekkül edeceğini söylüyor, ama daha ilk sorunla karşılaştığında kaderi unutarak telaşa kapılıyor, öfkeleniyor, kızıyor, fevri tepkiler veriyor ve sığ bir ahlak sergiliyorsa, Allah'a verdiği sözde neden duramadığını ne kadar düşünüyor? Zorluk anında gösterdiği bu zaafların, kalbindeki teslimiyet eksikliğini ve dünyaya duyduğu gizli bağı açıkça ele verdiğini berrak bir şuurla düşünüp kendiyle ne ölçüde yüzleşiyor?

Şeytan, insanın ahlakını ve davranışlarını güzelleştirmesini sürekli sonraki zamanlara erteletmeye çalışır. Oysa ölüm geldiğinde ertelenen işler, tamamlanmamış planlar ve peşinden koşulan dünya meseleleri hep geride kalacaktır. Allah, ölüm anında insanın duyacağı pişmanlığı Kuran'da şöyle haber verir:

"Sizden birinize ölüm gelip de: 'Rabbim, beni yakın bir süreye kadar geciktirseydin de sadaka verip salihlerden olsaydım' demeden önce, size rızık olarak verdiklerimizden infak edin." (Münafikun Suresi, 10)

Ayette infak üzerinden verilen bu örnek, Kuran'ın bütünündeki ruh ışığında aslında Allah'ın tüm emir ve tavsiyeleri için geçerli olan genel bir ilkeyi ifade eder. İnsan, salih bir kul olmanın gereği olan hiçbir sorumluluğu sonraya bırakmamalıdır. Çünkü kişi ölüm ile karşılaştığında artık hayatı yeniden düzenleme, eksikleri tamamlama ve dünyada ihmal edilenleri telafi etme imkanı tamamen ortadan kalkmış olacaktır. Bu nedenle kimse kendiyle yüzleşmek için yarını beklememelidir.

Bugün, hatta hemen şu an kendisine sormalıdır: Günümün ne kadarını Rabbimi anarak geçiriyorum? O'nu yalnızca bir ihtiyaç içinde olduğumda mı hatırlıyorum, yoksa hayatımın her anında O'nunla mı yaşıyorum? O'na verdiğim sözleri ne kadar tutuyorum?

Mühim olan da bu cevaplardan kaçmamak, kendi hayatına dürüstçe bakmak ve Allah ile olan bağını her gün daha güçlü hale getirmektir. İnsan, ahlakında ve davranışlarında iyileştirmek istediği bir hususta karar verdiğinde, bu kararıyla ilgili bir imtihanla karşılaştığı an sözünü unutmamalı, Allah'a verdiği ahde sadık kalmalı ve Kuran ahlakını sergilemek için dünya işlerine gösterdiği çabadan çok daha büyük bir kararlılık göstermelidir. Her yeni güne Allah'ı daha çok anmaya, O'na daha derin bir sevgiyle bağlanmaya ve hayatının her anında O'nun rızasını aramaya niyet ederek başlamalıdır. Allah'a yakınlaşmak için attığı her samimi adım, hem dünya hayatını güzelleştirecek hem de en önemlisi onu ahireti kazanmaya yaklaştıracaktır.

---

https://www.harunyahya.info/makaleler/kendimizle-yuzlesme-vakti